

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU SAMOROST

ČÍSLO 1

ROK 2007

ROČNÍK 28

ZASE NÁS ČEKÁ LOUČENÍ...

každý rok touhle dobou, jako loni, tak i letos, však to znáte, fialový rododendron u hlavního vchodu do školy začíná kvést, ve výlohách se objevují tabla, čtvrtákům, aspoň některým, se třesou nejen ruce, ale i hlasy, zkrátka maturity na krku.

Jak se to projeví na tomto čísle Samorostu? Zaplatpábůh nijak, i když jsme se loni loučili s Honzou Poláčkem, on na svoji alma mater nezapomněl a kromě popisu svých maturit, který se objevil v minulém čísle poslal úchvatnou povídku do čísla dnešního. Dovedu si ji představit jako docela zajímavý film. Šumavská příroda a dost ujetý hlavní hrdina...

Zprávičky z lyžařského kurzu, kurzu vegetativního množení dřevin, fotky z maturitního plesu, trocha poezie O. Pulkrábka nikoho nezabije a nakonec malá reklama na knížku, která skoro určitě vyjde do letošních Vánoc. Novinkou je příspěvek reditele Milevského muzea o mysliveckých kouzlech a čárech.

I letos končí studia na naší škole šikovní studenti. Cestovatelé šířící slávu českého středního učení lesnického ve světě, jejich zprávy jste četli také v minulém čísle, organizátorka MT a příspěvovatelka Samorostu Aleina Nováková, mistr Evropy v rybolovných technikách Robert Pročka a v neposlední řadě vynikající hudebníci Jaroslav Maršík, František Šnorek, Jakub Srogončík, David Matlák, Pavel Jordánek a další.

Doufám, že na maturitní večer nezapomenou vzít sebou své nástroje. Díky za všechno a spoustu štěstí.

- moon -

PŘÍRODNÍ KRÁSY PRŮHONIC



Bylo krásné pondělní ráno a my jsme vyrazili do Průhonice v čele s panem profesorem Holkupem a třídní profesorkou Havelkovou, poznat krásy botanické zahrady, která je zde již pěknou řádku let. A jelikož nám počasí přálo, doufali jsme, že i exkurze bude vydařená. Hned u brány nás zaujal velký jírovec maďal, ale také krásně rozkvetlé azalky a rododendrony. Před zraky se nám objevil i zámek, který je též velkou ozdobou.

Na terase zámku nám pan profesor povykládal o historii zahrady a různých zajímavostech s ní spjatými, a tak jsme se mohli vydat zkoumat různá stanoviště, která se zde nacházejí. Sluníčko svítilo čím dál víc, teplota snad dosahovala 30 stupňů Celsia a my záviděli nejen rybám, ale i kachnám, které se mohly koupat v rybníčkách a tůňkách, jichž bylo v parku mnoho. Zde jsme strávili celé dopoledne a poté následoval přesun do dendrologické zahrady, též v Průhonících, ale většina již byla tak unavena, že by snad raději jela domů. Mnohým však pomohlo malé osvěžení studenými nápoji a bylo energie... To odpoledne nás snad sluníčko chtělo zničit, mnozí nevydrželi a svlékli se do půli těla, jiní vzdorovali, dendrologická zahrada nám poskytla možnost podívat se na různé druhy a formy stromů, které zřejmě jen tak v lese nenajdeme, bylo zde velmi příjemné prostředí a když nohy bolely čím dál víc, asi jsme i čím dál míň poslouchali výklad pana profesora.

Proto jsme s radostí asi po 15 hodině opustili hlavní město a byli rádi, že sedíme v autobuse, nesvítilo na nás sluníčko a nemusíme už nikam chodit. Cesta byla docela klidná, jelikož téměř všichni byli moc vyčerpaní, ovšem někteří zázračně ožili... Exkurze se celé třídě moc líbila a ti co nebyli, určitě litují, jelikož nepřišli jen o něco zajímavého, ale i o spoustu legrace.

Denisa Tomášková



PROČ STUDOVAT - NESTUDOVAT NA LESNICKÉ ŠKOLE V PÍSKU?

Kritický rozbor mých uplynulých čtyř let pro článek v regionálním tisku.

Vše začalo před čtyřmi roky. Byl jsem pevně rozhodnut studovat na střední lesnické škole. Složil jsem zkoušky a pak mi nezbyvalo nic jiného, než čekat na rozhodnutí školy.

Konečně přišel dopis, ve kterém mi oznámili, že jsem přijat. Byl jsem hrozně šťastný, splnil se mi sen. Všichni se divili, co mě do lesa a do přírody tak táhne. Na této škole má většina studentů rodiče nebo alespoň příbuzné zaměstnané v lesnictví, já nemám v tomto oboru nikoho.

Začátky byly pro mě dost těžké, neměl sem se s kým poradit. Za nějaký čas už to bylo lepší. Poznal jsem pár dobrých kamarádů, na které jsem se mohl spolehnout a to je dost důležité.

V prvním ročníku jsem měl možnost udělat si kurz preparace, což byla výborná zkušenost. Dnes pro mne není problém vypreparovat bažanta, zajíce nebo vydělat kůže různých zvířat. Od prvního ročníku jsem hrál ve školní kapele Polom, se kterou jsme reprezentovali školu na různých akcích. S kamarády jsem se učil hrát na borlici a teď se mi to hodí při všech mysliveckých akcích. První půl rok jsem byl na internátu, ale pak se naskytla příležitost dojíždět a já byl šťastný, neboť na mě každý den čekal můj věrný přítel pes Aran. Takto jsem dojížděl celé čtyři roky, někdy to bylo náročné na čas, ale mohl jsem být každý den v přírodě. Za ty čtyři roky jsem se naučil rozeznávat několik desítek rostlin, kamenů, mechů, stromů a brouků. Naučil jsem se i jejich latinské názvy. Hodně mi pomohlo, že škola vlastní rozsáhlé zbytky přírodnin, do kterých jsem mohl nahlédnout a studovat z nich. Nejvíce mě zaujalo studium školkařství. O prázdninách jsem vypomáhal v místní lesní škole. Myslím si, že je to obor, kterému bych se chtěl po studiu věnovat. Rok od roku začínala být škola zajímavější, protože nám začínaly odborné předměty, ve kterých jsem získal i různá osvědčení. Mám papíry na motorovou pilu a na křovinořez, řidičské oprávnění na auto a traktor. Dobré zkušenosti jsem získal při individuálních praxích. Naučil jsem se zalesňovat, chránit stromky před zvěří a v neposlední řadě i těžit dřevo.

Po celou dobu studia jsem absolvoval několik exkurzí, které byly vždy velmi zajímavé a poučné. Mezi jednu z nejlepších bych zařadil exkurzi do Anglie a do Skotska, kde nás mimo jiné seznámili s vývojem jejich lesnictví. Nemá takovou tradici jako u nás. U nich se pomalu začíná, viděli jsme tam spíše holé kopce poseté ovce, ale oni věří že do několika let se jim podaří velkou část půdy zalesnit. Mají důvěru v mladé lidi, kterých je na jejich škole opravdu hodně.

V neposlední řadě jsem majitelem loveckého a zbrojního průkazku, což mi také umožnila škola. Díky tomu jsem byl přijat do mysliveckého sdružení v místě bydliště.

Byly to čtyři roky bezstarostného života, kdy jsem poznal dobré i špatné lidi, získal jsem spoustu zkušeností pro práci v lesnictví a chtěl bych je využít i ve svém životě. Mým cílem je dobře odmaturovat a dále získávat zkušenosti na vyšší odborné škole. Vám kteří milujete přírodu a vše kolem ní, tuto školu můžu jen doporučit.

KURZ VEGETATIVNÍHO MNOŽENÍ

Ve čtvrtek ráno nastoupilo 10 žáků z 3. A a 10 žáků z 3. B v bývalé hudební třídě nad sborovnou na kurz vegetativního množení pod vedením pana Trávníčka.

Pan Trávníček se věnuje množení rostlin již mnoho let. Pomáhá mu v tom celá rodina žijící v Bernarticích, kde má i svou školku. Čtvrtek a pátek probíhala teoretická příprava a v pondělí a úterý praxe ve škole v Olešné.

Po teoretické přípravě, kde jsme byli seznámeni se všemi nástroji a postupy, jsme vyrazili na praxi.

V pondělí jsme se seznámili s vybavením školky a jejím provozem. Odpoledne jsme se učili řízkovat a dělat rouby, v úterý přišlo na řadu samotné roubování. Bylo i pár pořezaných, ale nakonec jsme se všichni naučili roubovat, očkovat i řízkovat.

Odpoledne jsme také viděli zvláštní způsob vegetativního množení, tzv. in vitro. Pan Trávníček nás provedl po celé laboratoři a ukázal vybavení a produkty vzniklé touto metodou.

Po dokončení exkurze přišlo zhodnocení a závěr kurzu a rozloučení s panem Trávníčkem.

Ondřej Kratochvíl 3.A

MYSLIVECKÉ POVĚRY A ČÁRY

V minulých staletích nebylo žádnou výjimkou, když se lovcí pokoušeli ovlivnit zásah zvěře i jinými prostředky, než jen dobrým okem a pevnou rukou. Připomínku těchto kouzelných praktik nám dodnes poskytuje například známá Webrova opera Čarostřelec.

O mysliveckých čárách a kouzlech se však dochovala i celá řada dokladů a písemných návodů. Mnohé z nich zachytil ve svých knihách například historik Čeněk Zíbrt, rodák z Kostelce nad Vltavou. Podívejme se teď na některé z nich.

Ručníci pokazenou opraví.

Když nasypeš prachu do ručnice a dáš koudel na prach a potom kulku, vstříc tři mouchy do ručnice. Bude dobře zase střelí. (Návod z konce 17. století.)

Vezmi listí jeřábového a vody ze tří studnic, z každé trochu, a dobrého octa kyselého, svař dobře a vymyj ručnici, budeš zase dobře střelí. (Návod z konce 17. století.)

Kdyby si zbraň pokazenou měl, vezmi když nádobí mejou, těch pomejí, do hlavně nalij, a díru u hlavně dobře zastrč a vlož ji na prkýnko a dej ji do pece, aby se ti hezky vyhrála. Potom ji vyndej a v neděli novou, než vyjde slunce, tu hlavně na proudu po třikrát dobře vymej, tak ji budeš mít napravenou (1779).

Zabij vrabce a tou krví vytři ručnici a toho vrabce pověs do komína. Jak z toho vrabce bude kapat, tak tomu z očí poteče, kdo ti ručnici pokazil. Jest vyzkoušeno. (1657).

Aby ti ručnice nechybovala.

Na Velký pátek před slunce východem vezmi kuře nebo holoubě a zařež a potom tou krví vnitřku i svrchu čistě vytři ručnici. Tak ten celý rok budeš mít štěstí, k čemukoliv střelíš, všechno trefíš. Jest vyzkoušeno. (1657).

Smrtné kulky jak lejtí. Roztrhni netopejře a vem z něj srdce, plíce, játra, usuš to na prach a obaluj v tom kulky. Každá pak

trefí, byť by sebedále bylo. Jest prubováno (konec 17. století).

Kdo chceš k terči střelí, vezmi netopýra živého a roztrhni ho a omoč kulky v té krvi, žádný tě nepřestřelí (konec 17. století).

Aby žádný nemohl k terči dostřelí.

Kdybys našel klanici, vezmi ji a uřež kus, abys jen mohl díru v terči zastrčit, a když mají střelí, jdi k terči a prohlédni skrz tu díru po třikrát, aby je všechny viděl, nebude moci žádný do terče trefit. Bude se jim před očima dvojití. (Konec 17. století)

Jak jinému ručnici pokaziti.

Vezmi kus hadího sádra a namaž sobě pravé oko, potom jím pohlédni někomu do ručnice, hned mu ji pokaziš. Jest prubováno. (1657).

Když chceš, aby myslivec nic zastřelil nemohl, když on jde na lov, pohleď na něj třikrát skrze prsty a potřetí proti němu skrze ně plivni. Kdyby sebevíce zvěře všude bylo, on nic nezabije. (Konec 17. století.)

Když chceš, aby druhý nic nezastřelil, vezmi z umrlčí truhly suk a vyvrtej v něm díru. Kdyby někdo druhý na myslivost šel, tak na něho skrze takovou díru koukni, pak ti takovej den nic nezastřelí, i kdyby nač střelí chtěl. (1779).

Když umrlec leží na mářách, kterému svíce v hlavách hoří, vezmi kus toho vosku od ní a pomaž někomu ručnici. Dokud ji máti bude, nic nezastřelí. Zkušeno jest. (1657).

Aby tě fořt neviděl.

Vezmi z krkavce oči a zašij je do pytlíčku. Nos to na hrdle, žádný fořt tě nehlídá, i kdyby třeba hned vedle tebe stál. (1657).

Aby psi na tebe neštěkali.

Vezmi chlup zaječív v jednu ruku a ocas kolčaví v druhou ruku. Pak psi na tebe nebudou štěkat. (1553).

Jak

*Jak padlý strom po vichřici
Jak zhaslý úsměv na líci
Jak plachetnice bez vánku
Jak temná barva červánku
Jak bílá růže bez vody
Jak divná hříčka přírody
Jak meč zlomený bez boje
Jak lesní včela bez roje
Jak slepý pohled do nebe
Jsem já, když bloudím bez tebe*

1968

*Na všechny padl stín
Ty víš co stalo se
Snad boží mlýn
Zastavil se na chvíli
A všichni ztratili
Naděje na lepší zítřek
A ocitli se v místě na tři
Když uzavřít přátelství
Přišli rudí bratři*

*Prapory a vlajky
Všechny jen ne naše
Visí volně v ulicích
Dlouho neozve se smích
Těch co chápou
Dospělých*

Po dlouhém snu otevřeli oči

Ondřej Pulkrábek

Vladimír Šindelář - ředitel Milevského muzea

BĚDA

Malá květinka kručinky se lehouče chvěla ve větríku, jenž se prohněl po lukách a zaléval vše teplým proudem svého dechu. Žlutá kvítečka sedící na stopkách zeleného stonku se pomalu připravovala na konec dne. Oválné lístečky se pokoušely zachytit poslední paprsky rudnoucího slunce, které končilo denní pout a sklánělo se nad modravým obzorem. Malá kvítka pohládila lidská ruka. Oproti jemnosti a křehkosti rostlinky hrála nepřirozeným kontrastem rozechvělostí a kostrbatosti. Nad tím tvorečkem z rodu polních květin klečel malý mužik. Hladil květinku po tvářičkách okvěti a usmíval se. Světlo modrá očka hrála jiskřičkami dětského nadšení, v jejich koutcích se krabatily vějířky drobných vrásek, které mívají lidé, jenž se nestydí ukazovat radost a údiv nad vším, co je obklopuje, co vidí, cítí, slyší, co dýchají. Tvář toho muže byla dobrotivá a nevinná. V jeho myšlenkách se nikdy neobjevil řetavý červ cynismu či závisti.

Rty se pohybovaly, hlas, tichoučký a laskavý jako celá atmosféra oblaků, lesa i louky, nevyrušoval v ničem ten klid, který to všechno halil:

„Tak kytíčko, pěkně zůstaň a nikam nechoď. Já si tě vyfotografuju. Budeš mou malou kamarádkou. Založím si tě do alba mezi ostatní kytičky a stromy. Můžu?“

zeptal se jí a přiložil ucho k latě kvítků. Takto pokrčený stojící na čtyřech pokyvoval hlavou, pak se naroval a pošeptal:

„Neboj se, tvoje kamarádky vyfotografují jindy, nebudou závidět, ale jinak jsem velmi rád, že nejsi sobecká a myslíš na ostatní, též jsem ti vděčný za to, že tě mohu vyfotit.“

Lehl si na teplou zem do trávy a postavil před sebe staříčkou omáčenou zrcadlovku. Vzeprel se na loktech a hleděl ze shora do sklička. Chvilku pootácel kolečky, která obrubují objektív a když se z rozmazané směsice barev v to kouzelné krabičce vykreslila kručinka, natáhl spoušť a zmáčkl. Přístroj cvaknul. Mužik byl spokojený. Poděkoval kytičce, no mu stála modelem a pověsil si zrcadlovku na krk. Pomalu šel přes louku domů. Nechápal, na jakém principu fotoaparát funguje a nepřemýšlel nad tím. Rostliny byly prostě kamarádky a ta černá cvakající skříňka byla brána k zázraku, jak si vzít kamarádky domů tak, aby ve váze nechřadly a jejich dokonalost nezemřela. Takhle ho netrápilo svědomí, že někomu ubližuje. Věřil, že rostliny by mu do nejdělsí smrti vycítaly záhubu každé z nich. Škoda, že zrcadlovka je jen na dvacet snímků!

Zarazil se. Na něco zapomněl! Musí se ještě rozloučit se Sluníčkem. Měl strach, že kdyby alespoň jeden člověk slunci nepoděkoval, urazilo by se a druhého dne by se na klenbě nebes neobjevilo. Vylezl na pahorek. Stěbla trav skláněly hlavy. Mužik sundal z olýsalého temene mastnou hučku a uklonil se směrem ke karmínovému kotouči. Složil si svou vlastní modlitbičku, kterou s přednesem začka první třídy recitoval. Mhouřil při tom oči lesknoucí se v růžové záři.

„Sluníčko! Na začátku dne jsi bílé jako bledulky, odpoledne se zlatíš jako kolečka štrapatých pampelšek, na konci jsi rudé jako krev všech lidí a zvířátek. Naše krev je tvou krví. Když ji nebudeš mít ty, v našich žilách nebude také kolovat. Tak ti děkuji za milosrdenství, jež nám prokazuješ svou přítomností a svitem. In diesem göttlichen Welt lebe ich gern, wenn die Sonne glüht.“ Modlitbu zakončil slovem, o němž mu maminka tvrdila, že jím musí končit každá modlitba. I když mu nedával valný význam, řekl: „Amen.“

Jejda! Znamení! Musí postavit znamení, že poděkoval, aby mu to Měsíc věřil a svítíl v noci. Pádl k lesu a na kraji pod majestátní sosnou zvedl z hrabanky klacek a utikal zpátky na návrší. Tam klacek s námahou zapíchl do země. Teď je vše v pořádku. Vydýchal se a zamířil k domovu. Chalupa po rodičích stála nedaleko v polosamotě. Ano, tam měl dům, ten mu patřil a tam bydlel. Vždy odpovídal mechanicky s hrdoostí: „Dřevěná čepě nula šest!“

Druhého dne se mužik vypravil do osady. Potřeboval vymožit z fotoaparátu film a zasadit tam nový. Spokojený si kráčel po cestě. V pohraniční osadě bylo prázdné. Omšelé chalupy tupě zíraly černými okny do kraje. Vítr honil po žluté silnici prach, jenž létal ve vířivých jazyčcích. Všichni obyvatelé pracovali v lese, jen z malíčkého obchůdku byl slyšet živý hovor. Mužik si do koloniálku chodil kupovat film. Prodavačka ho měla ráda, a tak mu film zvlášť objednával.

Zvoneček nade dveřmi cinknul. Mužik vešel. Prodavačka za pultem, korpulentní žena padesáti let, vytáhla z úst špačka značky Letka, vyfoukla kouř a úsměvem pozdravila. Krámek byl skromně zařízený. Pult, stará kasa, několik polic s kávou, chlebem a konzervami. Před pultem stál stolek, u něhož sedávala skupinka místních důchodců, dnešek nebyl výjimkou. Čtyři dědkové seděli na svých místech a popíjeli od rána lahvové pivo a na černo pálenou kořalku. Před obědem byli vždy již zmnoženi. Pokud jim doma manželky daly najíst, mužičci se

prospali a po pár hodinách pokračovali ve svém zaběhnutém rituálu pomalé sebedestrukce.

Když dědkové spatřili chlapíka s fotoaparátem, jak přichází k pultu a prodavačka mu vlídně podává krabičku s filmem (přidala mu zdarma do kapsy balení kávy), vyhlíhl se v jejich vypitých palcích nápad: nepustí mužika ven, dokud jim neudělá sváteční foto.

„Bědo, vyfoť nás!“, houknul starý Fendek.

(Ještě jsem se nezminil o jménu hlavního hrdiny? Dobrá už je to stejně venku. Jmenoval se Friedrich čili Bedřich Wagner. V občanském průkazu byste však tuto skutečnost hledali marně, neboť jmenovaný OP nevlátnil).

„Jo, vyfoť nás!“, kviknul fistulí starý Gondel.

„Nemůžu,“ řekl pomalu Běda, „mám vyfocené film a nový tam dát neumím. Musím zajít za Pavlíkem. On je šikovnej a vymění mi ho, pak vás teda vyblejknou.“

Běda se měl k odchodu. Uslyšel prodavačku zaječet: „Nechte ho být!“. Než stačil sáhnout na kliku, stál mu v cestě s překvapivou hbitostí starý Kužel:

„My ti ten film vyměníme, chceš? A vyfotíš nás hned!“

Stále ještě nechápaje jejich záměr Běda odpověděl:

„Ne děkuju, Pavlík to umí.“

Vykročil dopředu, ale Kužel se začal sápat po zrcadlovce. Běda pochopil a dal mu strašnou facu. To plesknutí bylo jako signál k tichu. Pohlihnávající se dědkové strnuli a prodavačka přestala dýchat v očekávání něčeho zlého. V tom naprostém tichu bylo tedy velice dobře slyšet klapnutí. To Kuželovi po ráně vypadlo skleněné oko. Cvaklo o dřevěnou podlahu, odrazilo se jako pingpongový míček, znovu dopadlo a kutálelo se kamsi do temných koutů prodejny. Pak o něco cinklo a zmizelo. Šokovaný vyklop o dveři číhl svým jediným okem, tou vyvalenou vodovou bulvou, zmateně střídavě na zem, na Bědu, na prodavačku, na kamarády a zase na zem. Prodavačka vyprskla smíchy. Běda na nic nečekal a bleskurychle vyrazil ze dveří ven. Neohlížel se a utíkal, až mu vítr hučel v uších. Zastavil se teprve, když spatřil chalupu, kde žil Pavel se svými rodiči.

Běda se lekl a zaváhal, jestli má jít do chalupy, když se ve dveřích srazil s esenbákem. Jestli jsou tu kvůli mně! Kužel je zavolal za to oko, věděl, že sem jdu! To mu problesklo hlavou. Ulevilo mu se, když slyšel z kuchyně výkřik Pavlovy matery:

„I hromkokot by vas pojebal, fašisti, chuj!!“ Bědu tedy napadlo, že SNB tu není kvůli jemu a té menší potyčce.

„Co chceš?“ zeptal se ho s hranou přísnosti malý obězní příslušník Národní bezpečnosti.

„Jdu za Pavlem,“ řekl klidně Běda, „potřeboju vyndat film a zabalit ho. Mám nový foto.“

„Bědo, teď se tu radši moc nemotej...“, varoval ho esenbák. Ze stáje vyběhl Pavlův otečko. Podpatky těžkých holin kurážně a prudce vrážel do země, že ve hlině zůstávaly obtisky podkoviček. Starý Juraj byl v obličeji vztekem brumnatý a potučky potu mu na zádech a v podpaží prosakovaly košili v černých kruzích. V pravé ruce svíral dvoumetrový lýkovec. Když dodusal ke dvojici přede dveřmi, odrazil Bědu prudce stranou.

„Vy pansky somári. Sami stě našu gořalku lemtali a teraz nam zabavujete aparaturu!?“

„Juraji! Jménem zákona...!“ ospravedlňoval své jednání esenbák, „já vim, je to neřer. Měls nejlepší pálenku z okolí, ale někdo vás udal. My sme nemohli nic dělat. Hláška je hláška.“

„Kdo to bol?“, zakřičel Juraj a divoce zapraskal bičem. Párkrát šlehl do země, že létaly trsy trávy a slepičnice. Běda si kryl rukama hlavu a prýskoky se blížil ke brance. Příslušník zmizel v chalupě.

Juraj se trochu uklidnil, když rázným švihem lýkovec vyrazil okenní tabulku a všimnul si vyplašeného Bědi. „Pavol přide,“ pravil přerývaně a strašně funěl. Zalezl do stavení.

Ve dveřích se objevil Pavel. Pokynul hlavou, aby ho Běda následoval. Z předně bylo vidět do kuchyně. Juraj seděl za stolem a kouřil lulkou. Jeho žena usedavě plakala do dlaní. Po chvíle vždy zvedla zarudlé oči ke dvěma mužům zákona a prosila je. Ti kompletovali aparaturu na výrobu kořalky. Pavel s Bědou vešli do sklepa. Těžké dřevěné a dost oprýskané dveře se zabouchly. Pavel nahmatal vypínač o otočil jím. Velkou sklepni místnost zaplavilo červené světlo. Bědovi vždy naskočila husí kůže. Fascinovala ho ta hloubka sklepa, těch dvacet schodů do podzemí, červená zář proplétající se s podivným tajem plesnivých zdí a pachem hnily. Tou prazvláštň vůní, která ho udivovala a přitom vyvolávala děs, tou atmosférou tlející hrobky, kde jednou bude spát. Došli ke stolečku v rohu. Běda podal Pavlovi zrcadlovku a šel nahlédnout do otvoru v podlaže v rohu místnosti. Leskla se v něm mastná hladina nějaké černé břechky, v níž plavala mrtvá šedivá myš. Fúj, otlásl se Bedřich a radši sledoval Pavlovu práci. Ten vyřal dvacíti

snímkový film, odtrhnul z role kus staniolu a šetrně, leč velice pečlivě do něj negativ zabalil. Za chvíli se spolu na zápraží loučili. Běda si šťastně vsunul stříbrný balíček do kapsy a poděkoval.

„Zaplatím,“ řekl a podal Pavlovi čtvercový černobílý obrázek, na jehož lesklém povrchu v místech mezi Pavlovými palci, které fotografie držely svému pánu před očima, se usmívaly tři postavy: Pavel, jeho otec Juraj v pracovním úboru (celtové kalhoty, gumovky a kostkovaná košile), jak oba drželi kolem ramen drobnou maminku Annu.

„Děkujem,“ řekl Pavel.

Běda odcházel trochu spokojený, ale ještě více zneklidněný příhodou, již se stal svědkem. Když vešel do lesa se znovu nabitým fotoaparátem, šťasten, že si může opatřit další úžasně květinové přítelkyně, dva příslušníci Sboru národní bezpečnosti, před zrakem zamklého Pavla, mrzutého otce Juraje a plakající ženy Anny, nakládali do žlutobílé Volhy jejich milovaného stroje na výrobu oňavé kořalky. Volha zvedla prach na cestě a mizela s uniformovanými lidmi, kteří spáchali zradu, mizela s velkým smaltovaným hrncem, sudem na chlazení s měděnou spirálou a pár metry měděných trubek. Přinesla však trestní řinť.

Přes tři čtvrtiny oblohy se táhl kostrbatý rozlehlý mrak. Bylo chladno a nad mokřými lukami se válely bílé kotouče a hradby mlhy. Jak oblak plul dýchavčinou nocí, občas mezi jeho mezerami vystoupil dorůstající Měsíc. Jeho mdlé světlo postupovalo škvírami s nejasnými okraji a protínalo černou tmou, které v těch okamžicích dodávalo stříbrný nádech. Bílé světlo tu osvětlilo spodní stranu slouhy a vykreslilo všechny ty nerovnosti a pahrbky nebeské pouště. V těch okamžicích se hrála na té šedočerné kulise nikým neřízená, nikým nerezitovaná stínohra bez herců. Stínohra, při níž by Alfréd Hitchcock vytáhnul z pouzdra kameru a rozjel by nový, veřejnost šokující byznys. Běda v tu dobu seděl u okna v lipenské hospodě a skrz sklo pozoroval divadlo, jemuž rozuměl jen on. Po doušcích uskrával ze svého pultu naplň vztrálené pivo a skoro si nevšiml rakouských a německých turistů, kteří v tomto kousku Československa na břehu jezera, pod jehož hladinou tiše a neslyšitelně zpívaly žalm rozbité a utopené vesnice, dočasně obývali chatovou osadu. Vidával ve snech ta pobofená torza a vraky domů, jak jim v dírách po oknech dovádí sumci v pralesě chaluh. V lokále bylo začouzeno a hlahol germánských odrohovaček rozrážel všechny bariéry lidských duší, které doma za hranicemi vedly těla k pokojnému a uspořádanému životu slušných a loajálních občanů. Turisté se klátili ze záchodků, na záchodky, ven do nitra noci, drželi se kolem ramen a vyřvávali písně, kterým domorodci nerozuměli. No co, když kápně nějaká ta pětka ve valutě... A jak šlínky a východní mkyrky šustily a cinkaly a ztrácely se z nadutých prkenic hostů, načez přibývaly v kasírce hospodského a servíre, přibývalo též potu a tváře, jimž se horká krev hrnula do lící. V lokále se motali hoště, ale i fízlové v civilu, stálí štamgasti, kteří se do putiky prorvali i přes výčepákové vyhrůžky, pěsáci na vycházce nebrali na vědomí řádčích revanšistických žvlů a jen ti nejevudnělejší pomahači Pomocné stráže Veřejné bezpečnosti se snažili na radu Julia Fučíka bdít a pamatovat si.

Běda začínal klimbat, když do něj nějaký sudeták vrazil zády, které připomínaly svoji robustností střechu Volkswagenu brouk. Běda rychle narovnal hlavu a otevřel oči. Lekl se. Naproti němu seděla rozprádaná slečinka a vyzývavě pohlédla Bědovi do tváře. Koketně nasála modravý kouř z cigarety Start směsně zasazené v mahagonové špičce. Jako dráček vypustila trošičku ohnutým nosíkem dva proužky kouře. Její černé kučeravé vlasy padající na oblá ramínka hrály odlesky žlutých světél žárovek. Kšticce skrývala čelíčko, které se při důkladnějším pohledu na zirájícího mužika přech políty stůl zkrabatilo mlékými vráskami. Pod klenutým obočím se leskly mládím a alkoholem posleňené oči. Tak tmavě a hluboké...Tip-la cigaretu a položila si ruce na ještě relativně suchý okraj stolu. Rozpáčíte se usmála a tím usměvem rozlehla v Bědově srdci plněm květin oheň, který začal spalovat nitro toho človíčka, jenž rázem nevěděl, má-li něco říci, nebo sklopit zrak a zadupat ty plamenky, což měl udělat nejpozději v této chvíli, neboť netušil, jakou pohromu požár přinese. Poznal lásku mu nikdy nebylo souzeno, leč vrtkavý marnotratný osud si chtěl mermomocí pohrát s jeho nevinností a tak na Bedřicha vrhnul obrovský vír toho bláznovství. Čtěl se odtrhnout a jít pryč, jenže ona mu v tom zabránila jedinou otázkou. Že se narodil jako Němec a že vůbec rozuměl té prostoduché větě nesené sametovým hláskem jeho nové a jediné múzy, sířeny lákající námořníky na skaliska.

„Halo, wie heissen Sie? Haben Sie hier Haus? Schönes Ort!“

BĚĎA

Zastavil se. Sunul své kosti zpátky na židli. On, Friedrich Wagner, přeci nebude utíkat před ženskou.

Hostinský se za pípou usklíbl na servírku: „Vo Bědu se pokouší nějaká frajle, no to bude veselý, chudák holka.“

Postaráš čišnice se v obavami podívala přes lokál plný kývajících se účastníků zájezdu ke stolu, kde se právě odehrávalo něco, co se stát nemělo. Konverzace se rozvíjela.

Hospodský přibouchnul dveře a poté se unaveně svalil na lavici. Líně přehlédnul výcep, který připomínal Drážďanskou galerii Zwinger po náletu spojenců ve čtyři a čtyřicátém. „Já se na to vyseru,“ procedil mezi zuby, zatímco děvčata sháněla košťaty na hromádky nedopalky a střepy.

Germánci se odebírali k chatové osadě. Někteří se podírali, jiní šli zvesela a zpívali. Kdyby si jejich průvodce byl schopný přečíst seznam a udelat prezentaci, zjistil by, že jistá fräunlein z Bad Leonfeldenu schází.

Běda nebydlel daleko, nějaké dva kilometry lesem. A tak šli. Ona ho držela jednou paží kolem krku a on ji za pas. Občas na podpatku klopýtla a jemu to dělalo rozkoš, že ji mohl zachytávat. Možná klopýtala schválně. On byl její ochránce, cítil se nebyvale silný a šťastný, držel to měkké tělo a hrud mu prostupovalo teplo, moc i strach, jako když dáte desetiletému lukovi do ruky pistoli. Pokaždé, když ji zachytil, narovnála se a pohodila vlasy, jenž jí sjízděly do obličeje. Rozevřela skulinu plných retů a smála se. Jak se smála! Hvozd se tměl a krása toho melodického smíchu, který tryskal z bělostného hrdla jako pramen života, jako zlaté krůpěje květů deště, předčil všechny krásy světa, které Běda poznal. Hrud plná života, kypící bochánky náder, se při tom smích vzdouvala a skrz ní proudil chladivý vzduch, který když vylétal z toho chrámu ven, prapodivně a kolibavě voněl (byla z něj cítit i pepřminka, ale to nebylo to, co Bědu učarovalo). Zastavili se a povídali si. Náhle se k němu přitiskla celým tělem, celou svou existencí, a v zornících se jí zaleskla světla noci padající na zem jako slzy kněžích prosících za odpuštění. Horké rty hledaly ty jeho. Vyplašený Bedřich zprvu nevěděl, co se děje, ale teplé dlaně ho chytily, utopil se v nich a cítil, jak do něj proniká jako elektrický impuls něco nového, jsou jejího života ukrytý v ústech. A přivítel víčka a poslouchal tichou píseň noci a stromů, do níž silně a rytmicky bušila krev. Pak chytil její ruce do svých a vypořáděl jim všechno...

Ráno se Běda probudil ve své chalupě. Šmátral si nejdříve po čele, potom sáhl i vedle. Nic, v posteli ležel jen on. Tušil, co se stalo. Ona je pryč. Vstal. Oknem už zavítal do světnice nový den. Vlastně ho ani nepřekvapilo, že zmizela, přesto se ptal: „Proč?“ Srdcem mu projel ostrý nůž, jed z čepel se hořce rozléval žilami po těle. V kuchyni objevil lístek. Pane Bože, co tam bylo napsáno! Slabikoval písmena. Že ze mě měla strach, že jsem se choval divně? Aby taky ne, vždyť ani nemám občanku! Jede dnes domů. Prokrista! Popadla ho lítost nad tou krutou hrdáku, nad zkurvenou existencí, nad celým světem. Euforie lásky se v jeho pokroucené duši změnila v to, co nikdy nezažil. Hlodaví lítost zaplavovala jeho milování a bořila jej v ruiny, jejichž zvětrávající zdivo se řítilo kosmickou rychlostí do zástě a žlučovitě touhy po odplátě.

(Bedřich totiž kvůli své chorobě prodělával intenzivní a rychle se střídající prožitky). Chaos. Bylo mu ublíženo. Promiň Karin z Leonfeldenu, miluji tě stále, ale musím se pomstít. Poranila jsi mě. Jsem jako postřelené zvíře, které se v zoufalém afektu snaží oplatit své rány. Prosím tě, dnes jedeš domů, nevracej se tam. Nesmím tě najít. Nikdy, niemals, nikogda... Uteč a zameť stopy. Jdu pro tebe. Zničím tě.

Věděl o své poruše. Snažil se krotit nemoc a hlídat se. Utíkal do lesů. Ale teď se vše změnilo. Dříve žil pokojně a čistě, nyní sám sebe neposlouchal. Takto jeho nitro rozetnula láska, takto ho zmrazila ONA, žena.

K hranici je to devět kilometrů, k prvním drátům blíže. Už uvažoval chladně.

Leonfelden - přes třicet za čárou. Za soumraku vyrazí. Zabíjí si do batochu svačinu a na rub kabátu našil poutko. Tam schová sekuru...

Vyrazil kolem odpoledního odbíjení zvonů kláštera nedaleké obce. Moc dobře věděl, že až se dostane k prvním drátům, musí ho krýt tma. To znamenalo skryt se v lese někde blízko. Ovšem ho vůbec nenapadlo, že by se měl bát hlídek. Nechtěl přeci utéct. Jen přejít, najít Karin, praštit jí do hlavy a vrátit se domů. Zitra večer by měl už zase ležet ve své posteli v Dřevěné. Netušil však, že tato operace se poněkud protáhne a Běda svůj domov delší dobu nespátí.

Za půl hodiny se dostal do obce, která v tomto kraji fungovala jako středisko. Měli zde dvakrát týdně doktora z Českého Krumlova, nákupní „centrum“ Jednota, pilu, lesní závod a několik hospod.

Padla noc. Kdesi v lese zahoukal sýček. Bedřich nevěřil na

to, že houkání této sovy přináší smrt, a proto klidně pokračoval v cestě. Šel ostražitě a pomalu, našlapoval na špičky a každou chvíli se zastavil a poslouchal. Pohyboval se jako lovec v tajze. Cítil pod kabátem tíhu sekery a přidržoval přes hrubou látku svršku topůrku, aby se nehoupalo. Byl zase sám. Změnil se v tvora, jehož prvním cílem byla pomsta, kterou hodlal uskutečnit s vervou narušeného jedince a přitom s lítostí člověka, jenž musí zavraždit to, co miloval. Praskla větvička. Běda se bleskurychle přimáknul ke stromu. Věděl, že něco je blízko. Slyšel drobné krůčky. Najednou ustaly a bylo opět ticho, které netrvalo dlouho, neboť ho protnul zvuky skoků splašené zvěře. Vyplašený srnec se zastavil v maliní a divoce vyděšeně zabákal. Ten štekot se nesl v ozvěně a zanikal daleko v černotě. Bedřich si oddychl. Pokračoval. Ve svitu měsíce spatřil něco, co ho znervóznilo. V nízké hajní bice se táhly stříbrné pavučinky tenkých drátků. To znal. Někde na konci vojáci přimontovali světlice, které vystřelí, když o drát někdo jen brnkne. Nesmělo se to stát. To by znamenalo tragédii, konec cesty. Do pěti minut by se les hemžil vojáky se psy. Běda by neměl šanci. Snad hodinu procházel tím polem zrady. Opatrně našlapoval, každý krok rozmyslel a několikrát si každé místo prohlédl. Říká se, že slabomyslní, zamilovaní a opilí mají velké štěstí, které se jich drží a rozprostírá nad nimi ochrannou ruku. Bědův případ to jen potvrdil. Když po té nekonečné době, vykoupaný ve vlastním potu a s těžkým dechem, překonal osudovou vzdálenost, skácel se do trávy asi tři metry od první hradby železné opony. Ležel na boku a nevěřil, že se mu to povedlo. Stal se opravdu zázrak. Dělí ho již jen krůček a bude za hranici. Doufal, že cesta zpátky domů proběhne též hladce. Avšak bude dlouhá víc, než si dokázal představit. Ani nevěděl jak, usnul. Tvrdý spánek z vyčerpání ho zasáhl náhle jako žhavá střela.

Karin s ním běžela někam do neznáma. Do podivného víru duhových barev. Topili se spolu v záplavě něčeho, co nedokázal definovat. Pak vytáhla sekeru a ona se smála. Čepel hvízdala protala tu nádhernou lebkou. Její uslechtilé tělo se kácelo podáté bez hlesu do hlubiny a po jemné tváři se řínil proud černé krve. Příkrýval a halil všechno včetně křičícího Bedřicha. Omotával ho a stahoval za padající postavou.

Běda prudce otevřel oči. Uf! Byl to sen. Hnusný zlý sen, který je pryč. Co to je? Bludičky? Proti jeho obličeji ve tmě zářila dvě žlutá světélka. Malinké lampičky, které se nehybně vznášely v prostoru. Mrak, jenž zakrýval měsíc kousek odpul a zář odkryla celou podstatu dvou žlutých bodů. Byla to zlověstná očka německého ovčáka. Stál na silných nohách kousek od Bědy a s hlavou na stranu ho pozoroval. Člověk a zvíře tváří v tvář. Bedřich se neodvážil pohnout. Možná si bude myslet, že jestli mrtvý a odejde. Ztrat se ty přišero, ty hloupej čůkle! Táhní! Pes však vnitřní hlas neslyšel a obezřetně, bez šramotu přistoupil blíže. Byl připraven okamžitě mu útočit. Běda zavřel oči a snažil se nedýchat. Měl pocit, že tlukot jeho srdce musí být slyšet jako údery ocele o žulu. Psova zvědavost byla veliká. Pomalu přiblížil lesklý velký čenich ke tváři tvora, kterého našel. Očichával Bědovu hlavu a toho občas čumák zastudil na tváři. Nosem nasával pach chlapatě mordy. Náhle pes zanechal klidného zkoumavého jednání. Prudce uskočil o metr dozadu a štekal jako šilenec. Běda se posadil a sáhl třesoucími se prsty pro sekeru. Vztýčil ji proti psí široké hlavě, v jejímž řevu se leskly špičáky. Nesmí se mi dostat na krk, blesko Bědovi hlavou a máchal sekerou. Pes uskakoval a snažil se chytit ruku se zbraní. Teď ho trefím! Čepel se řítila přímo na otevřenou tlamu, ale zvíře vycítilo záměr narušitele a rychle se skrčilo, pak tesáky vyrazily kupředu a zasekly se Bedřichovi do předloktí. Strašně zakřičel. Zápas se blížil ke konci. Bolest z ruky projela jako elektrina celým tělem, ale vysoká hladina adrenalinu v krvi nenechala Bědu, aby se vzdal. Levou pěsti bil ze všech zbývajících sil do tvrdé psí hlavy, která se po každé ráně ještě více zahryzla do živého masa. Husté sliny se mísily s krví a tou karmínovou břechkou nasákl postupně celý rukáv Bedřichova kabátu. Pes pustil, kdosi ho strhnul zpátky do tmy, odkud se ozýval čůvký štekot. Bedřichovi do pokrivené a splavené tváře přistál ostrý proud světla, jenž ho oslepil. Těžká bota mu koplá do hrudi a přibíla jeho ztýrané tělo do lesní trávy. Podrážka tlačila na hrudní kost, že ztrácel dech. Chtěl vykřiknout, ale vydral ze sebe jen zasípění. Zvedl hlavu, leč prudká rána ocelovou operkou samopalu do čela ji srazila jako míč k zemi. Ležel naznak s něčí nohou na prsou, oslepen, zmaten a se zvrácenou hlavou dozadu. Prokousnutou rukou chytil tu panovačnou a krutou nohu, prsty se křečovitě zatnul do hladké kůže kanady až nehty zběhly. Další rána operkou do čela. Stisk povolil a roztržená ruka se svezla na zem. Bedřich se zlomil. Omdlel. Žij blaze, drahá Karin, žij šťastně a dlouho.

„Vstávej, kámo!“, houkl od železných dveří velký hromotluk v uniformě Pohraniční stráže. Běda se probudil a posadil se na prýčně. Zmateně si prohlížel celu a strašně ho bolela hlava. Celý obraz betonové podlahy, zdí natřených zeleným latexem, okna s mříží a temného obrysu postavy mezi zárubněmi se houpal ze strany na stranu a pomalu se zaostřoval do konkrétních tvarů a odstínů.

„Slyšels, ty skopčáku!“, zahromoval voják.

„Ja.“ Musel blouznit a mluvit ze spaní mateřskou němčinou.

Stavěl se na vrtkavé nohy. Všimnul si, že mu omotali ruku i hlavu obvazem. Dopotácel se ke dveřím a přesák ho hrubě chytily za zraněné předloktí. Běda syknul bolestí a podlomila se mu kolena.

„Promiň,“ řekl nevlídně voják, „jdeš k výslechu. Odvezli jsme tě k nám na rotu. Uvidíme, co s tebou, ty zmetku.“

„Kurva, co se tam s ním vykecáváš?“, zarval další voják na konci dlouhé chodby, kam Bědu vyvedl obr z cely. Pak ho táhl k tomu, co křičel. Běda sotva zvedal nohy a voják ho spíše nesl. Podkůvky jejich bot cvakaly o dlaždice na podlaze a ozvěna těch zvuků se odrážela od stěn dlouhého tunelu chodby. Druhý voják si prohlížel obličej zadrženého.

„Ty krávo, vy ste mu dali,“ uznale hvízdnul.

„To víš, nechtěl se dát. Představ si, vyrazil Hektorovi zub. Chudák pes, teď bude k hovnu. Doufám, že si ho někdo vezme domů, aby sme ho nemuseli utratit. Bez zubu je vojsku k ničemu.“

„Hele, když bude nejhůř, tak ho sežerem.“

„Pako...“

Vojáci zmlkli. Posadili Bedřicha na lavici. Jeden z nich přistoupil ke dveřím s cedulkou Kancelář a zaklepal. Otevřel dveře a strčil hlavu do místnosti, pak otevřel úplně a kývl hlavou. Obr zvedl Bědu z lavice a vedl ho kanceláře. Místnost s jedním oknem, police, plechové skříně a prostý stůl. Za ním seděl muž středních let. Měl poměrně hezkou vyrovnanou tvář a vlasy na skráních protkané šedinami sčesané dozadu. Opřel se o lenoch židle a zabubnoval prsty zaolzlými od cigaret na desku stolu.

„Soudruhu majore,“ zahrml voják, který pustil Bědu, a vymrštil své mohutné atletické tělo do pozoru, „zadržený je předveden k předběžnému výslechu.“

„Děkuju, můžete jít, pánové,“ vyzval vojáky soudruh majore, jenž si zřejmě v relativním soukromí nedělal násilí s vojenskou vyšponovaností. Vojáci odešli a bouchli dveřmi. Muž za stolem pokynul Bědovi, aby se posadil. Sáhl do zásuvky stolu a vydal láhev koňaku. Nalil do dvou sklenic. Jednu podal zadrženému. Uskrnul. Běda se též napil a poděkoval. Ten člověk za stolem v zelené uniformě se stříbrnými psími hlavami na klopách si získal na první pohled Bědovu úctu, Běda věděl, že ta velká zlatá hvězda ve zlatém lemování nárameníků na každém rameni symbolizuje to, že ten chlap je tu šéf. Ta matná olejnatá záře pěticipých plíšků naznačovala moc měnit a ovlivňovat osudy. Snad bude ta kulatá hlava mezi hvězdičkami a psími mordami a lvíčky na čepicích shovívavá a milosrdná.

Major se rozhodl postupovat korektně. Opřel se lokty o stůl, aby byl blíže vyšetřovanému narušiteli státní hranice a zeptal se: „Jak se jmenujete? Rozumíte česky?“

Běda znovu upil ze sklenice a odpověděl: „Friedrich Wagner nebo Běda.“ Čekal, co se bude dít, ale žádná další otázka nepřišla a tak pokračoval, jak měl naučeno: „Narozen doma v Dřevěné čepě nula šest. Rok bohužel nevím, nemůžu se na to nikam podívat. Matka českého původu Jana Burkova, otec Friedrich Adolf Wagner.“ Běda se zasmušil a zatvářil se nevinně jako batole.

Major zakroutil hlavou a zapálil si, Běda podotknul: „Neměl byste kouřit, můj tatínek totiž...“ Důstojník plácl rukou do stolu. Vyšetřovaný sebou kuckl.

„Nenašli jsme u vás žádné doklady. Jak to vysvětlíte?“

„Pane soudruh generále, já doklady nemám, mám jen potvrzení od doktorů, už ani nevím, kam jsem ho dal, jestli někam spadlo nebo co. Občanský průkaz mi prosím pěkně nikdy nebyl vydán.“

Major byl velice trpělivý a zdálo se, že té existenci přichází na kloub. To, co sedělo proti němu nebyl agent ani reakční živel. Proč tedy chtěl přejít hranici? To se muselo prověřit. Přece jen Bědovi ještě nevěřil natolik.

„Proč jste se snažil překonat státní hranici? Přenašel jste nějaké zprávy nebo jste se vracel z kšeftu za kopečkama?“

„Víte, šel jsem do Bad Leonfeldenu. Mám tam známou.“

„Ahá, takže jste chtěl u ní zůstat.“

„Ne, pane soudruh generále, chtěl jsem jí zabít, proč asi myslíte, že jsem nesl s sebou tu sekeru?“

„Zabít?!“ vykřiknul voják, „proč?!“

„Zranila mě. Chtěl jsem tam dojít, najít ji, praštit sekerou do

BĚDA

palice a vrátit se zpátky. Proč bych tam měl zůstat? Jste snad blázen? Od toho jsem tu já. Doma mám všechno.“

„Sakra, jak jste se dostal až tam, co vás chytil?“

„Došel. Bylo to jen devět kilometrů a když znáte stezičky, jde to hladce. Chodím po lese moc rád a fotím kytičky. Ale ty vaše drátky na těch světlících... Hodinu mi trvalo, než jsem to proklíčkoval. Tak už mě pusťte, já tam dojdu, bouchnu jí, chudinku mou maličkou a vrátím se zpátky. Půjdu se vám nahlásit, abyste mi věřil.“

Péeesák nevěřil očím ani uším. Opravdu má čest s tím největším prostáčkem, kterého kdy potkal a to se ve vojenské branži pohyboval už pětadvacet let. Naráz dojel skleničku a orosilo se mu čelo. Nebylo by lepší toho magora pustit domů a nic nehlásit? Jenže co když znova půjde, podaří se mu přejít a zabije jí, chudáka nějakou holku, co se v něm spleť? To je horor, debil mi dojde až ke drátům. Pohraniční stráž! Slavná a obávaná víc než za války jugoslávská gerila a debil mi dojde až ke drátům, kde usne, jen kvůli tomu ho dostanou. Ze se mu to nepodařilo. Odpráskli by ho Rakušáci a bylo by vymalováno.

„Dobře, pošleme vás do Budějovic, tam si s vámi poradí. Dají vás do nemocnice na ošetření. Náš lapiduch řekl, že máte otřes mozku.“

„To jo, hlava se mi motá a bolí jak střep. Jste hodnej, že mě pošlete do nemocnice, aby se o mě postarali. Jste hodnej a správný chlap, pane soudruhu generále.“

Důstojník křiknul na službu, ta okamžitě otevřela dveře.

„Odvést!“ Velký voják kývnul a zařval: „Provedi!“

Běda pochopil a vstal ze židle. Poplašen pohlédl na dozorcího, který na něj ve dveřích čekal. Nebyl to ten, co měl zbil?

„Friedrichu,“ řekl major, „a co Husák?“

Běda se otočil a řekl: „Myslíte Gustáv? Prezident Husák Soudruh. Jo ten jo. Akorát zajímavě mluví. Ani ne česky ani ne slovensky, ale jinak to bude taky dobrý chlap. Jinak by ho tolik lidí neměli rádi, ne? To dá rozum.“

Když se za Bědu zavřely dveře, major byl v kanceláři opět osiřelý. Znovu si zapálil a sám pro sebe si zamumlal: „Tak z tebe se, chlape, v Budějovicích poserou.“

Druhý den už Bědu zužovala horečka. Kdyby měl teploměr, rtuťový sloupek by se vyšplhal na třicet osm a půl stupně Celсія. Leč žádný obdobný lékařský přístroj právě neměl po ruce.

Předtím, než se otevřely dveře celičky, spíše vystěhovaného kumbálu, kam byli dočasně zavírání zadržení narušitelé a neposlušní vojáci, slyšel na chodbě kroky několika lidí. Rychlé cvakání podkoviček se blížilo a Běda tušil, že pro něj jsou.

„Wagner, vstáváme,“ houkl strážný.

Perletový hřeben větru rozčesával husté a lesklé vlasy provazců vody, šedé vody zbarvené kouřem a popilkou. Proudění ševlily, bublaly a zurčely v potůčcích, které se hnaly v rýhách rozbrázděné země dvora pohraniční roty. Voda bušila v přívalech do střeš z plechu, jenž se vlnil jako hladina, na níž fouká vítr. Stékala těmi vlnkami do rezivějících okapů a hnala se z nich kolmo dolů dírami v železe, které prožraly kořinky mechů a trav. Hloubila si dolů, z nichž se zrnky písku vystřikovala vlastní silou do okolního bláta.

Bědu vedli dva vojáci zahalení šedozeleňmi stanovými díci. Vypadali jako dva celtové kužely nesoucí se na kožených půllitřících. Tvářili se rozmrzele. Na mastných olejově se lesknoucích samopalech vězely kulaté krůpěje jako samičky puklic na mladých výhoncích smrčku. Lhostejně vedli zadrženého přes kalužiny, ačkoli měl na nohou dosluhující boty. Vše zahalovala šed. Šed, která zakrývá všechno. Lidí, auta, utonou v ní celé kopce, pohltní slunce. Olovené nebe se klenulo od obzoru k obzoru a jeho konce se nedaly nikde najít ani vytušit. Okna oprýskaných baráků rotý odolávala náporům deště s drncením skla v rámech. Běda zvedl hlavu. Kapky mu chladily rozpálený obličej, padaly mu do mastných vlasů a lepily je na kůži. Horečkou zakalené, divoce se lesknoucí oči se nebránily. Voda do nich vtékala a vytékala, přičemž se v malé vrstvičce stále držela na řasách. Boty pod sebou tlachaly bláto, až se zastavily u nastartovaného gaziku. Jeden z vojáků odkryl vzadu plachtu a strčil Bědu do vozu.

„Tak si užij, Wagner,“ přiklonil se k Bědovi voják, jemuž bylo zřejmé prostáčka líto, „tam se vykuráruješ.“

Plachta pláca o okraj korby a dešť se změnil na jemné rychlé bubnování, které znělo jako vzdálená střelba. Běda se schoukl do rohu korby do klubička na zmuchlaný kus cely. Už ho obestíralo jen šero, které vonělo po benzínu a po lehoučkém závanu tlení. Plachta se ještě prudce vyškubla nahoru. V šumící šedi světelného trojúhelníku stál rozmazaný stín. Brigádyrka se otočila kolem hlavy jako temná gory.

„Ještě tu máš deku,“ rekla postava. Byl to major a snažil se, aby máchnutí rukou s dekou vypadalo co nejlhostejněji. Běda pokašlel a zachumlal se.

Řidič se za velkým plastovým volantem otočil do útrobu vozidla, kde cítil pasážera zavolat. „Dobrý!“

„Jo,“ zaskřehotal Běda a zakašlal.

Motor zvýšil obrátky a kola se vytrhla z bláta. Vzorky pneumatik zabraly do mazlavé hmoty, v níž se proměnila zena a vůz se dal do pohybu. Notně drkocel a pasážer se občas tloukl do týla. Nevzrušovalo ho to však. Apatie prolínala jeho samotou, která se jako tenata stále stahovala. Byl sám se sebou a věděl, že ta Karin, jeho hvězda, malá kurtizánka s vlasy jako antracit je zachráněna před ním samým. A on to přijal.

Ve vězeňské nemocnici se každý brzy dozvěděl příběh Bědovy zhrzenosti. Ležel na své posteli s ošetřeními ranami s bílými obvazy. Měl z těch gáz na hlavě a na ruce radost. Jejich bělost kontrastovala s šedozeleňmi dekami páchnoucími po formalínu. Dali mu dokonce zvláštní pokojíček. Chudák pacient ovšem netušil, že matrace na stěnách zde nejsou kvůli estetice. Po několika vyšetřeních lékařští pracovníci zjistili, že jejich nový zákazník je opravdu psychicky nemocný. Zjistila to i SNB, která se informovala na MNV ve městěčku, pod nějž osada Dřevěná a k ní přilehlé samoty spadaly. Těch pár dní ve špitále Běda strávil hlavně mezi čtyřmi stěnami ajnčliku, kam ho zavřeli též z důvodu ochrany před ostatními vězni. Mohli by mu ublížit. Stejně teď neměl náladu na žádnou společnost. Doktoři ho na vyšetření ani nevyváděli ven z místnosti, která se mu stala dočasným bydlíštěm. Nahrušli se tam všichni se svými kladivky, stetoskopy, zápisníčky a nesmírným množstvím otázek. Pacientovi to nevadilo, ale když mu chtěli píchnout injekci proti tetanu, nastaly menší komplikace...

„Wagner, bůh ví, co měl ten čokl v drće před vašim masem a čert ví, jakým svinstvem mažou ty jejich kvěry,“ přesvědčoval ho lapiduch, jenž postavou připomínal boxera střední váhy.

Běda jen vrtěl hlavou a seděl na kavalcí, jako by měl zadnici přibitou k matraci. Prsty zářval do pokrývky a určitě neměl v plánu se podvolit. Felčar vztyčil jehlu ke stropu a dvakrát do stríkačky se strany ukazovákem klepnul, až maličká kapka vakcíny vykoukla z hrotu jehly a pomalu se plazila k jejimu úpatí. Běda se zaklonil, vyvalil oči jako vyděšený kuň a zaskřípал zubama. Felčar ponechal marnou snahu utéct vni-več. Snažení se propadlo mezerou mezi dveřmi a prahem a nechtělo se vrátit. Felčar nabubřeně odkráčel. Chvilku se nic nedělo až se bezové dveře otevřely znovu. Vešel malý muzík. Právý protiklad toho předchozího. Bílý plášť dáv nevlácel po zemi. Na nosíku tvaru gombíku seděly silné brýle, přes jejichž skla promžourávala prasečí očka. Na olysálé hlavě oproti těličku velké jako meloun se kroutilo pár hnijících vláseček. Mužiček byl menší než Běda. Začal přátelsky: „Pane Wagner, nebojte se nás. Chceme vám pomoci. Vy jste potřebný člověk, můžete dostat nemoc z těch vašich poranění, na níž můžete i duši vypustit.“

„Jo, jo, když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají,“ odsekl uražený Běda, „nesteč, že mě pokoušeli a pokopali, ale mě chtějí i rozpíchat. Nadělat ze mě bramborovou kaši.“

Doktůrek vlídně: „Nebojte se, skoro to neucítíte. Je to nutné, jinak bychom to nedělali.“

„Ne,“ odsekl pacient s nevolí a gestem rozmazaného dítěte.

„Dobře, jdu pryč,“ řekl šerif v bílém plášti a otočil se k odchodu. Běda už přestal být ve střehu a uvolnil se. Najednou lapiduch udělal otěkal jako profesionální krasobruslař a vrhnul své tělčko na užaslého pacienta, jenž už nestačil zareagovat. Pláštík se mihl vzduchem jako ručníc unášený bouří a malé dlaně dopadly na Bědovo hrudník takovou silou, že zalapal po dechu. Jehla bolestivě vnikla do napnutého tricepsu a vakcína přímo vletla do krve. Doktůrek odskočil a otřel si předloktím pot ze zsinálého čela. Běda s údivem pozoroval stríkačku, která mu stále vězela ve svaly. Po lících mu tekly slzy. Podíval se svýma srnčima očima na oddychujícího doktora. Ten přistoupil a injekci vytáhl. Z malé dírky po jehle vytékala karminová kapka.

„Wagner, bylo toto nutné? Ptám se vás jako bližní, bylo toto nutné?“

„Doktore,“ převracel v hořkých ústech slova jako vývar z pelyňkových natí vlykajíc při tom, „dok, dok, doktore, proč jste mě zradil? Povězte.“

Uběhlo několik dní a Běda byl uznán jako tělesně zdravý, že však někdy bude zdravý duševně, v to nedoufal ani ten největší medicínský snilek.

Dva svěřenci zrovna seděli na kavalcích a probírali obyvatele ajnčliku. Informace o Bědovi obletěl vězeňskou nemocnici jako jarní vlaštovky maštal, kam se po zimě vrátili.

První chlap s rvačskou jízvou na levé tváři a natrženým obočím mával rukou v šadrě a vyprávěl tlumeně nové příchozímu nesvobodnému lazarovi: „Ty, to ještě nevíš, koho máme tamhle v tom karceru, jako v izolaci, jo. Tak tam je strašnej

chlap. Vypadá jako jeden z těch, kterých za korunu nasereš pytel, ale je to prej zvíře.“

Druhý basman hltal vyprávění a oko, bylo právě, které nebylo skryto obrovskou růžovou opuchlinou, pouze kolem něj jako světelná signalizace měnil barvy monokl, se dychtivě lesklo.

„Tak tenhle frajer chtěl zabít ženskou, nějakou skopčáckou mrchu, co mu prej zdrhla. Prostě vzala kramle do rajchu. A von se tak nasral, že se sebral a šel jí rozflákat palici sekerou. Tvrďák. Našel jí a zabil. Pak její tělo naporcoval a chytil na ty kusy masa ryby v náky tý fece ve svobodném světě. Když šel zpátky do Čech, chytl ho ty svíně vod pées. Holejma rukama jim zabil psa, rozkrápnul mu palici a když šel servírovat jednoho z vojáků, druhý ho zezadu napad pažbou... Strašnej magor...“

„Držet hubu,“ zakřičel dozorce stojící u zamřížovaného okna, „nebo vám jí rozflákám ještě víc. Moc melete, Landštajn!“

Do místnosti se spustil proud lapiduchů. Dva zamířili ke dveřím izolace. Malý s hnijícími vlasy kývnul na bachaře, který před chvilku křičel, a ten jako poslušný pinč přicupčoval a otevřel dveře od karceru. Běda se zatím z nudy pokoušel spočítat chlupy na svém předloktí, když v tom se lekl. Jak se dveře pohnuly, bleskově zajel pod deku.

„Zvedám se, Wagner,“ řekl bachař.

Běda se pomalu zvedl z kavale a vyšel ven z samotky. U dveří se ho okamžitě ujali felčari a dozorce ho strčil do zad. Jeho pobyt zde skončil. Marodi se zdvihali na lůžkách, aby viděli toho chlápka, se kterým nikdo z nich nemluvil a přesto věděli víc, než byla pravda. Běda kroutil hlavou, aby z místnosti získal co nejvíce poznatků. Přívodci ho však nemilosrdně hnali jako ovci dopředu. Po schodech za jejich stisky vlál, přes vrátnici se mihli rychleji než hlášené jméno odtransportovaného a najednou stál venku. Byl srpen. Maloval červeně po ožehlych lincech a byl plný vymetením nebi. Beton zdí a dvora se zrcadlil v tetelícím se vzduchu a černí mříží se matně leskla v jícných oken zjizvena strupy rzi.

Soud rozhodl, přitom Běda nikdy na žádném přelíčení nebyl přítomen, že velevážení byrokraté nenechají zadrženého a podezřelého Wagnera zavřít do obyčejné věznice, nýbrž ho vzhledem k jeho lehkomyslnosti a prostoduchosti umístí do psychiatrické léčebny a nějaký ten pátek ho tam budou držet pod zámek. Také se jim moc nechtělo rozmazávat fakt, že jak řekl major PS „debil“ se jim dostal až ke drátům, tedy o takovuhle reklamě nikomu z nich nestačí. Proto byla celá událost rychle a bezbolestně vyřízena způsobem, vlk se nazral a koza zůstala celá.

Procesi dovedlo Bědu ve vězeňském špitálním mundúru k přistavené sanitce. Dvanáct set trojka zažloutlé barvy s červenými kříži na bocích měla otevřená posouvací boční dvířka. Z kabiny vyskočil šofer a ze zadních dveří se vysoukal dlouhý esenbák.

„Tak tady ho máte a opatrně s ním, je to výkvět, dovezte ho po rádku,“ řekl šoferovi a dozorcí lapiduch.

„Tak pane Wagner, bude se nám týskat,“ zatónoval ten malý skřet se shnilými vlásečky a brýle se mu zaleskly tak, že za jejich skly nebylo vidět oči.

Běda po něm vrhnul nevrlý pohled. Tu injekci mu do konce života neodpustí.

Dozorce vzal Bědu za rukáv a vtáhnul ho do sanitky. V útrobach vozu, kam světlo jen matně prostupovalo skrz okna zatřená bílou barvou, mu nabídl místo na lehátku a sám si sedl na sedačku u dveří, kterou si sklopil, uvelebil se a sundal si zelenou čepici s malinově rudým pruhem. Úlevně vydechl. Zabouchal na sklo, jenž od nich dělilo kabinu řidiče. Saniták se otočil a kývnul. Rozjeli se, zastavili na vrátnici, kde řidič ukázal dokumenty a vydal se na dlouhou cestu, která pro Bědu skončí až bůh ví kdy.

Z okének ven vidět nebylo. Ale Běda chtěl vidět. Chtěl by nejradši poznat všechno. Dřepěl na lehátku a přitrouble se usmíval. Dozorce dlouhán, jenž poklidně klímbal, najednou prudce zvrátil hlavu, zaostřil zrak na svého svěřence a vyštěkl: „Co se tlemíš!“

„Ale,“ povídá klidně a šťastně Běda, „já podrojuji v životě jedu autem. Je to krásný, jenže nevidím ven a to je zase škoda. Je taky krásný, že mě auto veze domů, kde budu mít co povprávět o svém osudu Pavlovi a jeho rodině.“

Strážný se zprvu zarazil a došlu mu, že tomu chudákovi někdo setsakramensky lhal. A tak se ten dozorce, ten muž co vypadal jako čáp, rozhodl, že vyvede Bědu z omylu. Nikoliv proto, že mu chtěl ublížit a sebrat mu iluzi, díky níž cítil štěstí, ale protože doufal, že tím zmírní jeho šok, až ho vylouží v blázinci, kde budou poletovat další bílé pláště, bodat další stríkačky a že se setká ještě s horšími případy, než je on.

BĚDA

Pohodlně se opřel o kymácející se stěnu vozu a řekl: „Víš kámo, ty nejedeš domů.“ Běda dal najevo údiv takovým způsobem, že se dozorce na chvíli zasekl.

„Voni ti kecali. Jedeš do léčebny pro duševně chorý. Neřekl ti to, protože se asi báli, že bys dělal scény.“

Běda byl po těchto slovech zmražený. Sám lhat neuměl a nebylo mu jasné, proč to dělají ti druzí. Nehýbal a jen civěl na zatřené okno a kříž na něm, kolem kterého běloba zářila, zatímco kříž zůstával černý a neprostupný. Sklopil hlavu a zajel prsty mezi praminky vlasů, co mu ještě zbývaly.

„Já pitomec. Mám to mít. Chtěl jsem zabít zázrak. Živého tvora. Ženu. Havraní Karin. To nejde, aby každé zabil, co chce. To nemůže. A já to zkusil. Už jenom, že jsem na to myslel, vzít život. Málem jsem byl vrah a chtěl jsem být. A vrah si zaslouží trest a to beru.“

Strážný se divil, jak ten prostáček dokáže mluvit a přemýšlet. Otevřel okénko k řidičovi a řekl mu: „Chceš vidět ven, půsť ho dopředu. Je hodnej.“

Šofér zastavil na kraji cesty a Běda si přesedl na místo spolujezdce. Věnoval pozornost všem rozmanitostem, které ve kabině běžely jako korálky na šňůrce. V otvoru volantu se v ciferníku tachometru chvěla jako lístky osiky bílá ručička. Nejmávavější ale byla vysílačka. Každou chvíli šišlala chruplavě, kde které vozy jsou a kde zasahují. Řidič upozoroval, že klientovi září očka. Malý kluk, kterého vzal strýček do zemědělského letadla a ukazuje všechny záračné knoflíky, tlačítka a páčky, se probudil v Bědovi.

„Chceš zapnout majáček?“, zeptal se saniták. Běda horlivě kývnul. Řidič zmáčknul tlačítko na palubní desce na černé krabičce a siréna se rozhukala. Ječela jako stádo silných mrouskajících se koček a modrý maják točil proudy světa do stran.

„To je sranda, co?“

Zažloutlá střela s kulatými reflektory a tupým čumákem se řítila mezi poli s lesklým žitem po bílé stuze silnice a houkala do okolního světa. Sanitka byla pro Bědu lodička dobré a poslední naděje. Kvůli klíčka, kde byl skoro svobodný a v bezpečí. Šofér to věděl a snažil se mu dělat celou cestu radost, neboť Běda byl opravdu zvláštní pacient a probouzel v řidiči úžas nad úžasem a klukovstvím, které dřímalo v srdci toho blázna a skrze jiskry zřetelně tryskalo a proudilo ven jako davy zpívajících lidí.

Po pár hodinách vjeli o města. Zastavili.

„Tak kamaráde, musíš zase dozadu.“

Běda bez jediného protestu pokleoval za svezení a dozorce škubnul dveřmi, jenž se odsunuly. Wagner si nastoupil a zase si sedl na lehátko. Vyprávěl dozorcí vše, co zažil v kabině. Sanitka se vlekla dál a proplovala strunami kolon automobilů.

„Tak kde ho máte?“ šlyšl Běda hluboký hlas.

„Vzadu,“ odpovídá druhý.

„No jo, už jsme tu,“ povídá dozorce, „tak se měj. Oni už si tě převzemu.“

Vyskočili ze sanitky. Stáli na dvoře vydlážděném kočičmi hlavami. Bědi se okamžitě ujali dva zřízenci v doktorských plátcích. Byl v bláznici.

Dostal pokoj, spíše celu, ale byla určitě útulnější než vězeňská. Strčili ho tam a ani mu nedali šaty. Stál uprostřed cimry v pyžamu, které nafasoval ve vězeňské nemocnici.

„Ahoj,“ řekl chlap, co seděl na kavalcí. Měl mastnou blond čupřinu, jež mu padala do nízkého čela, pod nímž byly hluboko zapadlé úzké oči.

„Dobrý den, my spolu budeme bydlet?“, zeptal se Běda toho opičáka.

„Jo, vypadá to tak. Jmenuju se Napoleon Bonaparte.“

„Aha, já jsem Friedrich Wagner, ale všichni, co mě znaj, mi říkali Běda.“

„Proč seš tady?“, zeptal se chlap a zamířovaným oknem mu na široké lícni kosti odcházející den maloval žluto sedou zeburu. Běda se posadil na kavalec naproti a nadechl se.

„Byl jsem zlej. Chtěl jsem zabít holku. U drátěného plotu mě chytli a zbili. Teď mě tu budou držet. Musím si uvědomit, že to bylo špatný a že zasluožím trest.“

„Tady nikdo není trestanej za zločin, ale za to, že je jiný.“

„Asi jo...“

V léčebně duševně chorých, jak bylo toto zařízení oficiálně nazýváno, už Běda strávil několik týdnů. Chovanci chodili pracovat na velkou zahradu. Sekali trávu, sklízeli plody a dělali další práce. Běda si opět vzpomněl na to, že dlouho neděkoval Slunci a měl by začít. Choval se vzorně a proto brzy dostal povolení k procházkám. Brouzдал se sám zahradou a pod stromy sbíral klacky, které při svých uctívacích rituálech zapichoval do země, z čehož neměla radost takzvaná parta zahradičků, což byli chovanci jen s drobnými odchylkami, kteří po Bědovi chodili po trávnících a vztekale znamení díky

vytrhávali z hlíny a mrskali je do křoví.

Jednou, byla už jeseň, Bedřich seděl na lavičce v zahradě v modrém županu, který konečně nafasoval a nechal se prosakovat vůni tlejícího listí, jež stromy shazovaly na žlutnoucí trávník. Spatřil suchého mužíčka, jak sedí na bobku a strnule na něco zírá. O něco později zjistil, že mužík má také rád přírodu, ale maličko z jiného úhlu pohledu než Běda. Běda vstal z lavičky a zamířil k němu, opatrně a zvědavě jako malé kotě zkoumal, co přitahuje pozornost toho člověka, když si přes jeho rameno všimnul sarančete, jenž lezlo po listu vrbky a okusovalo středy kvítků. Mužíček s naprostou přesností vystřelil chameleoní ruku a hmyz chytil. Hbitě mu othral nožičky a křídla a snědl ho. Běda se otlásl. Mužík se na příchozího otočil, podíval se mu do očí a polknul.

„Vy jíte sarančata?“, zeptal se šokovaný Bedřich.

„A vy ne? Je skvělý, jak to křupne.“

A tak se ti dva stali přáteli.

Když chovanci pracovali v zahradách a na záhonech, v pracovní skupině se motala za pár týdnů známá trojice: Napoleon Bonaparte, Hraníčář Wagner a Chameleon.

Možná bude stát za zmínku Napoleonův příběh. Je to tragická historie, která zapříčinila, že z ambiciózního a sympatického člověka stala troska quassimodovského vzhledu, jenž prožívá svou vyměřenou dobu na zemi v marné a mylné iluzi, že je někdo.

Marcel Filip, tak se jmenoval. Pracoval jako bankovní úředník ve Státní spořitelně. Zasnoubil se s jistou Jindřiškou Kazeckou, jenž pracovala jako sestřička v dětských jeslích. Jeli spolu na výlet do přírody, ven ze zaoucheného Ústí. Chtěli si udelet piknik a pak se pomilovat v konejšivém náručí kulíš lesa. Svištěli po úzké okresce v červené felicii se sklápovací střechou z bílé kozenky. Byl to let krajinou, užívali si rychlosti a dynamiky pohybu. Marcel s automobilem kličkoval a ona se smála a blaženě pištěla. Kadeře jí zlatly v teplém větru. Ve vysoké rychlosti vjeli do díry na silnici a kolo, které od posledního opravy drželo na třech šroubech odletole do strany. Vůz tvrdě dopadl na poloosu a obnažený brzdový buben. Felicie, červený dráček se stočil a smykem se hrnul kupředu. Železo rylo do asfaltu bílé šmouhy. Marcel byl připoutaný a když vůz přeskočil příkop a roztrhl si příd o strom, praštil se o volant a ztratil vědomí. Než se probudil, uběhla dobrá hodina. Sedáčka s okrovým koženým potahem vedle něj byla prázdná. Sklo se roztržilo na tisíce malých křišťálových hvězdiček a rozprsklo se všude kolem. Z pod zmuchlané kapoty, která připomínala kouli novinového papíru připraveného k zátopu se sycením stoupal oblak páry. Odpoutal se a vypadal dvěma, které se při nárazu otevřely, kupodivu se neutrhly z pantů. Lezl zmateně po čtyřech a stíral si krev, jenž ho oslepovala a lepila víčka. Olizoval si ji ze rtů a do smrti nezapomene chuť té zlé sladkosti. Náhle zkoprněl. Našel svou milovanou. Proletla sklem. Ležela u paty kvetoucí lípy jako pohozená hadrová panenka v bleděmodrých šatečkách potřísněných purpurou s nepříroze- ně roztaženými končetinami, které zlé dítě dupalo na hlavíčku. Lehl si k ní a stisknul zpřelámanou ruku. Jen listí šumělo a ptáci přestali zpívat. Když se za den probudil v nemocnici představitel se jako Napoleon Bonaparte a nevěděl nic o předchozích událostech, rozbitá hlava se mu už nikdy nevrátila do předchozí podoby blond hezouna. Ztratil celý život a svoji osobnost. Bláznovství pro něj bylo vysvobozením a lékaři se mu nesnažili jeho myšlku vyvrátit. Kdyby si vzpomněl na skutečnost, nepřezil by jí, jen ho občas hlodala myšlenka, proč se mu zdává o tom, že se dusí vlastní sladkou krví a budí se zpocený a ze spaní křičí. Je dobře, že na to nikdy nepřijde.

Jednou se cesty Napoleona a Friedricha musely rozejít. Bědův spolubydlící se už od rána choval divně. Po poledním při práci venku, začal vysvětlovat, že má strach o Josefinu. Běda ho ujišťoval, že Josefin je určitě v pořádku a Chameleon se zatím nevmešoval do jejich rozmluvy. Napoleon přestal vyhrabávat z trávníku stařinu a svinul svědky hráběmi o zem. Zadíval se Bědovi do očí a škubnul koutkem. V zorníčkách se mu roztancoval rej podivných jisker. Tvář mu zesinala.

„Mám strach o Josefinu, něco se s ní stalo,“ procedil skrze zuby v křečovitě sevřených čelistech.

„Josefin je v pořádku,“ řekl Běda.

„Není! Já jí zabil! Kvůli mně je mrtvá!“, ječel hystericky Napoleon.

Běda ho chytil za rameno, když v tom dostal strašlivou ránu pěstí na nos. Nosní kost praskla a nozder vytryskla krev. Běda se svalil a přes vlyzkot se ptal proč. Chameleon začal vrstět jako pavian: „Pomóóoc, vražda!!!“

Trvalo jen pár vteřin, než doběhli na místo činu zřízenci. Povali Napoleona, jeden z nich mu klekl mezi lopatky a praštil ho pěstí do týla. Napoleon tlouknul čelem do hlíny, až lebka zaduněla. Když si Běda utřel slzy a posadil se, viděl dvoje širo-

ká záda, mezi nimiž schléple visela postava ve svěrací kazajce.

„Napoleone, kamaráde, promiň, kam jdeš?“, křičel Běda, jak mu bolest vystřelující zprostředka obličje dovolovala. Napoleon se neohlédl. Stydl se a nechal se vléct jako tupé zvíře. Ti dva se spolu nikdy více nespátali. I takto se na světě přichází o přátele.

Když se Běda vrátil z marodky zpátky na svůj pokoj, byl překvapen svým novým spolubydlícím. Na kavalcí, kde spával Napoleon, císař francouzský, seděl Chameleon.

„Ahoj, byl jsem u vedoucího, jestli můžem bydleť spolu a on to povolil,“ řekl Chameleon.

„Kde je Napoleon?“

„Odvezli ho, ty si opravdu myslíš, že se jmenoval Napoleon Bonaparte? Bědo, ten chlap se tak nejmenoval, jen si myslel, že se tak jmenuje. Napoleon umřel na dalekém ostrově Svátá Helena v roce 1821 a teď je rok 1981.“

Běda nerozuměl ničemu, co právě slyšel.

„To je mi jedno, jak se jmenoval, ale zvykl jsem si na něj.“

„Bude ti vadit, když tu teďka budu bydlet já?“

„Asi ne,“ řekl Běda a zatvářil se kysele.

„To je dobře,“ řekl Chameleon a vytáhl z pod polštáře pikslu od burských oríšků. „Dáš si burák?“, zeptal se a vyvolil z plechovky cvrčka, kterého, jak jinak, sežral.

„Jednou něco chytneš,“ řekl Běda, lehl si na kavalec a otočil se čelem ke zdi.

Přešla zima, kdy jedinou prací bylo odklizení sněhu, a jaro jí vytrho žezlo a jalo se vše měnit k obrazu svému. Půda vlhce dýchala a jak se Běda procházel po měkké půdě, uvědomil si, že v léčebně již strávil tři čtvrti roku.

Nebudu dále zbloudilé čtenáře nudit pobytom Friedricha Wagnera v bláznici. Co by se mělo dít? Prostě tu dobu přechal. Neznám přesně skutečnosti, do kterých v onom zařízení vstupoval a hrál v nich svou roli. Ani pořádně netuším, jak to v takové léčebně chodí a tudíž nemohu více popisovat tuto část příběhu. Možná někdy za čas přidám vlastní zážitky, jestli mě do podobného zařízení lidstvo umístí a tato povídka se rozroste o další realistické řádky.

Tedy stalo se tak, že se jednoho zářijového odpoledne za Bědův vrata bláznice zavřela a on najednou stál venku. Venku se světe vymoženosti a úžasnosti, které neznal. Ocitl se zase sám a chtěl domů. Ale jak? A kudy? Léčebna se nacházela v poměrně klidné periférii. Musel se dostat do města a potom se uvidí. Jeho šaty za tu dobu, co ležely ve skladišti, značně nasácky formalinem a hnilobnou zatuchlinou. Po necelé hodině pěšky dorazil do města. Procházel po asfaltových cestách a ulicích dlážděných žulovými kostkami. Cinkaly kolem něj tramvaje a hučely trolejbusy. Lidé chodili rychle a Běda se snažil každého pozdravit. Jejich dav se ale hrnul jako lavina a jejich pohledy směřovaly jen dopředu. Mezi chodníky poletovali holubi s kovovými volaty. Dráty trolejí šňeřily nebe a dělily je políčka, jako dělí olovo střípky gotických oken. Běda si mohl hlavu ukrotit. Byl už chůzí unavený a tak si v tom cinkotu, bouchání a šumu složitě řeči živoucího města kudy proudí tisíce těl, hlav a paží, skrze vzduch proráží milióny myšlenek, které zůstávají nevyřešeny, sedl na poplivanou lavičku. Mezi domy zapadalo slunce. Růžová zář malovala pruhy po zdech domů a pronikala do prašnýchchřínčících ulic jako svit z výbuchu atomové pumy. Běda měl strašný hlad, ale věděl, že zadarmo nic nedostane. Nemáte škváru? Jo, pane vážené, to je vaše věc. Unaveně snal z hlavy hučku a položil si jí do klína. Něco žduchlo do kloboučku. Zvedl oči. Pětikoruna! Jak se sem dostala? Tady lidé dostávají peníze za to, že smutně sedí? Nu, seděl dál a číhal. Dvacetník! Za dvě hodiny měl v kloboučku něco přes dvacet korun. Ten člověk, co dal toho bůra, byl docela štedřej. Teď ještě sehnat něco k jídlu. Obchody již publikávající vitríny schovaly za rolety plechu a železa. Procesí lidí řídlo, až se omezilo na pochod jednotlivců nebo malých chichotajících se skupinek.

Běda věšel do obrovské haly. Motalo se tu pár postav se zavazdly. Asi nějaký palác, pomyslel si. Schody a sloupy se leskly vyleštěným mramorem a klenutý strop připomínal kopuli velkolepé barokní stavby. U zdi si všimnul stánků, v jejichž mihotavých žlutých okénkách podíromovali prodáváčky. Hodně věcí tu přesto nehrálo. Jak to, že v paláci jsou stánky, malé krčiči se chudobné krabičky se stejné chudobným výběrem zboží a k čemu slouží ty veliké černé cedule pod stropem s různými písmeny a čísly, které se mění a míchají jako obrázky ve vířícím balíčku nových karet? Došel ke stánku a koupil si obložený chléb. O jeho chuti se nemá cenu zmiňovat. Něco peněz mu ještě zbylo a tak jejich část investoval do koupě krabičky sirek. Našel si lavičku, na které zrovna nikdo neležel a položil se na ni. Úsilně po dlouhé době s pocitem klouzavé nejistoty. Úsilně a velkou halou ho provázela tlumená ozvěna klapajících kroků a dunění kolejnic někde vysoko.

BĚDA

„Haló pane,“ vzbudil ho skřehotavý hlas nádražní uklízečky, „musíte jít pryč, my tu uklízíme každé den od tří do pěti.“

Vrásčitá bába s šátkem na hlavě jednou rukou držela smeták a u nohou stálo vědro s mýdlovou vodou a hadrem přehozeným přes jeho okraj. Volnou rukou trásla Bědovým ramenem tak dlouho, dokud se neposadil. Zamumlal a odešel východem ven. Chlad se s kouřovou mlhou rozléval po ulici jako chlo-roform. Běda zdrkotl zuby, vtáhl hlavu do límce a vnořil se do šera, které občas prořízly reflektory aut. Na římsách začali bázlivě čířkat vrabci.

Slunce již vylétlo mezi oblaka jako vykopnutá zlatá hlava. Běda se dostal z města. Nechal ten trouchnivější prales v tma-vomodrém oparu za zády. Nechtělo se mu jít po silnici, kde řvaly motory, kterým nevěřil a měl z nich strach. Dál od nich. Jel autem dvakrát v životě. Pěkně ho ty potvory svezly! Jednou do vězeňského špitálu a podruhé do blázince, kde ho první kamarád nevsvětlitelně napadl a druhý chroustal vše, co oplývalo chitinem, šesti nohama a průsvitnými křídly. Do auta už nesedne! Nikdy! Dostane se domů i tak. Jít na jih. Něco mu tak radilo. Kde je jih, tam putuje slunce. Jít pořád za sluncem. Dál a dál. Šlapal přes pole a vesnice. Míjel vinohrady, jejichž plody se v tu dobu měnily na vinný mošt v dubových sudech, brouzдал se orosenou travou a prodíral se akátovými háji.

Celý den šel. Za soumraku se zastavil u potůčku, aby smyl prach cest z nohou. O kus dál našel selský seník. Opatrně otevřel dvířka. Nad hromadou sena se v přítmi vznášel zlatý prach, jenž se usazuje v nozdřích. Vlezl na tu vonící a škrábavou matraci a vnořil se do ní, jako se vnoří křemen do rudé lávy a splynul s tou masou stébel. Jen komorní orchester cvrčků a šustění sena proskakovaly do Bědových vnitřností.

Druhý den se nad mokrou loukou válely kotouče bělavých par. Slunce přes ně svítilo jako měďák na suknicí žebračky. Bedřich se prodíral mlhami a strelka kompasu v jeho hlavě stále vedla tělo jedním směrem – směr jih. Kolem poledního se ozval v pocestném, ne, spíše v poutníkovi, jeho žaludek. Stahoval se jako měch dud a píšťaly zpívaly o hladu. Šel malou vesnicí. Lidé se za ním ohlíželi s myšlenkou, které věřili a báby ji rychle po nitkách vesnické zpravodajské služby roznesly do všech koutů, chlívů i svět-nic: vzal se tu blázen, potulný pojiďač psů, ras, který chodil po vesnicích a žral odhozené voříšky. Běda však neměl ani potuchy o přesvědčení vesničanů a klidně se šinul po návsi,

i přesto tušil, že zde nedostane ani sousta do úst. Nehostin-ní a nehodní lidé!

Míjel zrovna sad, ve kterém dozrávala jablka. V pro-rezavěm plotě u země zela díra, kterou by i dospělý člověk hravě prolezl. Ovšem, plody jabloní jsou dobré, obsahují vitamíny, leč kručení břicha nezapláš. Skrze díru kráčely na zob kropenaté slepice s odrostlými kuřaty. Kuřata se nenestla tak majestátně jako jejich matky a hřebínky na hlavičkách se jim nepřeklápely na strany, ale masíčko měla měkčí. Jedno z kuřátek zmizelo pod špinavým kabátkem a bojácně volalo o pomoc své druhy, neboť cítilo závan smrti. Jako duch se tu objevil veliký kohout. Vole a hřeben měl červené jako rozsekuté syrové maso a ohnivé oči probodá-ly vetřelce. Doběh Bědu a skočil mu na hřbet. Běda svíral kuře takovou silou, že se začalo dusit a naprázdno otevíralo zobák. Kohout se chystal klovnot Bědu do hlavy, jenže ten tyto drůbeží figle moc dobře znal, nejednou byl napadený zlým kurem. Bleskově volnou rukou opsal oblouk za záda a chytil kohouta za krk. Mrštil s ptákem o zem, až vylétla pířka. Než se kur omráčený ranou vzpamatoval, dostal do boku kopanec. Odletl stranou. Běda na nic nečekal a pádil k nejbližším remízům. Do večera nechal kuře žít, aby se mohl napít teplé krve, než ho podřízne. Probouzely se v něm instinkty původního člověka, tak jak byl stvořen k božimu obrazu, instinkty šelmy.

Toho soumraku rozděl ohně a spořádal půlku tvora, prv-ního jehož ve svém životě zabil.

Zbytek masa, které neseněl, zabalil do kapesníku a schoval do kapsy hacafraku.

Možná by čtenáře nudilo, kdybych popisoval den po dni dekadu východů a západů Slunce, které Bedřich strávil na cestě domů. Kdybych psal tuto historiku do novin na pokračování, udělal bych z ní Odysseu, teď se rouhám a snad mne za to nestihne hněv Homérových přívrženců. Nuže, Běda cestoval o něco pomaleji, než americký hrdina Forrest Gump a o mno-ho rychleji než ruský kandidát na cestovatele století Alexej Meresjev, ovšem co se týče uměleckého dojmu a originální techniky, letec z Lavočkinu by zvitězil.

O deset dní později, co se zavřela za prostáčkem Friedri-chem Wagnerem vrata léčebny, sklídl vavříny onen poslední jmenovaný.

Zprašený a utmáčený Běda více než po roce opět spatřil svou chaloupku. Je to jako z pohádky, ale tento příběh se vyví-

jel z hospodského vyprávění chlapů, co všude byli a všechno znají.

Poutník vylezl na kraj lesa. Vynořil se z jeho tmavozelené stěny, jako se dítě vykutálí z lůna. Dlouho stál a díval se. Bylo to to nejkrásnější, co kdy spatřily jeho znavené a zarudlé oči zalévající se horkými slzami nevslovitelného štěstí. Neumím si představit, co se odehrávalo v tom lidském tvoru, který se chtěl z vlastní vůle a ze zabitého embrya lásky stát vrahem a dobrotvicem sobě samým zároveň. Jeho dušička se rozezpula v neuvěřitelnou dálavu stepi. Rozlehlé, poklidné a vyrovnané, bez jediného pahrbku, bez jediného kamínku. Sundal si hučku a vlasy se mu zaleskly jako dozrávající žito, jako vlnící se lán vlčích máků. Domek stál na polosamotě, jak ho tam Běda zanechal a opustil na delší dobu než si před-stavoval. Nebude dělat chyby a smíří se s tím, jaký je. Hřbeti kopců se v dále modraly a Běda věděl, že je doma. Rozběhl se k domku a letěl, až mu vítr hučel v uších. Udýchaný vtrh-nul do jizby.

„Kdo je?,“ ozval se z kuchyně ženský hlas.

„Běda, Anko, Běda!“ zazpíval. Ve veřejích se objevila Pav-lova matka Anna.

Sedli si spolu. Běda si sundal boty a bolestně zasyčel. Cho-didla měl zarudlá a opuchlá. Daň za svobodu v nesvobodné zemi. Pavlova matka se nabídlá, že dojde pro hypermangan, ale Běda chtěl nejdříve slyšet, co se dělo.

Dozvěděl se, že chtěli jeho dům zapečetit, ale Anna namita-la, že třeba v chalupě větrat a hubit myši a uklízet prach, jinak že by se neměl Běda kam vrátit. A protože stavení přišli zajistit oni známí esenbáci, kteří měli u Anniny rodiny jistý závazek, dohodli se, že se o tom nebude mluvit a nechali barák nezape-četěný. S aparaturou na výrobu pálenky to došlo až k soudu, jenže prozíravý Juraj poslal ke stání svou ženu a tu soud po několika plakavých a žadonicích scénách osobodil, neboť byla prostá venkovská žena - lesní dělnice a manžel rolník, oba hledající od konce války v pohraničí nadějí. Možná se domní-váte, že si zcela vymyslím, ale vše tomto odstavci je největší a nejčistší pravda nacházející se v příběhu.

Běda se zahleděl oknem ven. Rudý kotouč zapadal za hori-zont a jeho svit se řinul po nebi jako útroby z rozpáraného kance. Bolesti heknul, když se opřel o bosé a zmračené nohy.

„Běda, čo robiš?,“ vypískla poplašeně Anna. Vyšel ven z chalupy a ani se neotočil. Došel k lesu a sebral ze země klacek. Friedrich Wagner se vrátil domů a šel poděkovat Slunci.

UKÁZKA Z BESÍDKY NA LYŽAŘSKÉM KURZU 1.B 2007

VASILIJ TETŘEV – Z RUSKA AŽ DO AFRIKY
A ODSTŘEL KŮROVCE

Jako mladý Vasilij Tetřev jsem si rád hrál na vojáka. Když jsem pomalu dospíval, začala mě vojna ještě více přitahovat.

Jednou ráno jsem se vydal na soulačku, když mi pří-mo na louku vylezl aspoň dvoumetrový kůrovec.

Rodiče mi odchod na vojnu nechtěli dovolit, ale já jsem byl o nutnosti vojenské služby plně přesvědčen, což vedlo k mému útěku z domova. Vydal jsem se do Moskvy.

Nechtěl jsem věřit svým očím, ale neváhal jsem a posadil mu kříž přímo na komoru. Smáčkli jsem spoušť! Zrána vyšla rána, kůrovec postaven na zadní běhy, byl jsem přitom plný něhy.

V Moskvě jsem se nechal naverbovat do speciálních oddílů, kde jsem se naučil používat všechny dostupné typy zbraní. U velitelů jsem byl velmi oblíben.

Kůrovec zaběhl do houští a můj pes puštěn a s ním i mé štěstí mne opouští. Jezevčík ho zaštekává v houští.

Jednou přišla do Moskvy zpráva až z Afriky, že se tam zatoulala kráva. Vybrali nejlepší vojáky, mezi kte-rými byl i já, Vasilij Tetřev. Přilétl jsem do Afriky, kde na rozdíl od Ruska bylo obrovské teplo, na které jsem nebyl zvyklý. Ubytovali jsme se v malé africké vesnici, kde měli mít poslední zprávy o zatoulané krávě, která se právě chystala překročit řeku Zambezi.

Kůrovce tam můj pes hlásí, chce ho přitom kousnout

asi! Přiběhnu tam rychle za ním, zatím mému psovi velmi fandím. Kůrovec se zmitá v křečích, pes na něj má hustý řečí.

Už jsme se chystali na výjezd za krávou, když mě přepadla malárie, což způsobilo, že jsem zůstal v tábo-ře, nohy jsem měl nahoře. Po vyléčení mne černoši učili jejich zvykům.

Pes na kůrovci zavěšen, až jsem z toho vyděšen. Jdu ke kůrovci blíž a mezi světla mu přikládám na puškohledu kříž. Kůrovec vyděšen volá ochránáře.

Jdu si takhle jednou buší, kouřím se mi z uší, hrozně mi to sluší, tráva se suší a co mě čeká, netuším. Najednou se v trávě kráva vynoří právě. Vytáhnu svůj kulo-brok a namířím jí ho na bok.

Ti přivezli psy ochránáře, ukousli mi půlku půlky a potom i obě kulky. Byl jsem z toho na mrtvici, kůrov-ci jsem dal po palici. Kůrovec se zase zmitá v křečích a ochránáři na mě ječí.

Už se chystám smáčknout spoušť, když z řeky vysko-čil tloušť. Vyplašil mi krávu. Dal jsem si s ním trávu. Zhulil jsem se do němoty, tloušť mi při tom ukrad boty. Záchvat na mne přišel naráz, a tak jsem si dal sám záraz.

Zmlátil jsem ty ochránáře, až z nich byly rudé tváře. Kůrovci již nebylo pomoci, pitval jsem ho do noci. Vezu si ho v noci domů, ale tam na mne čeká parta Romů. Chtějí po mne kůrovce, že mne jinak znásilní na pohov-ce. Jenže já jsem dobrý lovec, nabralo to správný konec. V troubě pečú kůrovce a válím se na pohovce.



PÍSECKÁ DOMOVNÍ ZNAMENÍ

V listopadu tohoto roku by mělo vyjít nové, dopl-něné a rozšířené vydání knihy Písecká domovní znamení básníka Karla Sýse a grafika Františka Doubka, který léta spolupracuje se Samorostem i s naší školou. Snad právě proto se v knize objeví jelení hlava z průčelí hlavní budovy lesnické školy s následujícím čtyřverším:

U ZELENÝCH MLÁDENCŮ

*Sedmkrát jsem byl nevěrný
sedmkrát pytláčila v cizím vřesu
sedmkrát jsme se rozešli...
Zůstal jsem věrný lesu*

Kdybyste nevěděli co koupit známým a milým na památku nebo k Vánocům, tady je možnost.

EXKURZE DO PRAHY

Byla to jedna z řady dalších exkurzí, kterou jsme mohli prožít. Tentokrát jsme vyrazili směrem ku matce měst a nálad, Praze. Ráno všichni včas stáli před školou, s uniformou v ruce a nezbytnou svačinou v batohu. A tak jsme vyrazili... Cesta trvala dlouho a my se nemohli dočkat. Po necelé hodině jízdy se v dáli zjevila naše stovětárá metropole. Za chvíli nás vysadil autobus nedaleko Karlova mostu a my se vydali plnit první cíl trasy naší dnešní exkurze, který se nacházel na Malostranském náměstí v budovách poslanecké sněmovny a senátu.

Nejprve se nám otevřely dveře senátu, kde největší zápravou bylo procházení bezpečnostním rámem. Téměř všichni jsme pípali a když nás nakonec ten základný stroj propustil, vyrazili jsme s průvodkyní prohlédnout si krásy Valdštejnského paláce. Poté jsme se přemístili do nedaleké poslanecké sněmovny. Zde jsme v informačním středisku zhlédli naučnou prezentaci o parlamentu české republiky. Nikoho to sice moc nezajímalo, ale všichni jsme byli rádi, že sedíme. Po videu následovala prohlídka této překrásné budovy našich poslanců. Škoda, že jsme je neviděli v zasedací místnosti, ale možná by to zkazilo dojem o celé nádhře budovy, o které si myslíme, že je jí pro poslance škoda, a možná bychom okoukali i nějaké nešvary, ve škole nepřípustné. Snad i 17 malostranských budov, které patří parlamentu, je trochu moc.

Další zastávkou byla pražská ZOO. Tam se nám líbilo. Museli jsme sice všechno projít velmi rychle, ale těšili jsme se, že si odpočineme v Národním divadle. Je kupodivu, že se nikdo nezapomněl v pavilónu opic, lvi a tygři asi neměli hlad, a tak jsme se ze ZOO sešli u autobusu všichni.

Potom jsme se rozjeli k poslední zastávce, k již zmiňovanému divadlu. Jedna z nejtěžších chvil exkurze bylo převlékání do uniformy, to bylo nadávek... Poté jsme ale všichni vypadali jako z cukru. Vyšli jsme k Národnímu divadlu, chloubě českého národa. Po vstupu do budovy jsme se sešli v podzemí, kde jsme zhlédli základní kameny, které byly dovezeny z různých koutů Čech a Moravy, ovšem nejvíc je jich právě z jižních Čech.



A potom už nás čekaly nekonečné schody k našim místům, která byla téměř pod střechou. A tak někteří kuřáci i nekuřáci měli co dělat, aby tam vylezli. Představení Stroupežnického „Našich furiantů“ bylo pěkné, některé jedince však ještě víc zajímaly slečny a ženy sedící pod námi. Jiní řešili problémy jak si sednout a kam dát nohy, jiní by raději spali. Ale většina si to nechala na cestu domů. . .

A tak mnozí usnuli jen co se autobus rozjel a ti co neusnuli se bavili po svém, a pobavili i okolí, ale co prováděli, zůstane nevyzrazené tajemství. Ale i je zmožila po nějaké chvíli celodenní únava a brzy usnuli.

Denisa Tomášková + Tomáš Vrba

EXKURZE DO NÁRODNÍ GALERIE V PRAZE

Dne 27. 3. 2007 se konala exkurze III. A do Národní galerie v Praze. Posílení několika žáků z III.B a dvěma slečnami z výtvarné školy jsme se v půl osmé sešli před budovou školy. Ti, kterým se podařilo vstát o něco dříve, se svorně a bratrsky podělili o studené obědy a večere a nám, kterým ranní vstávání nedělá dobře, zbyly jen oči pro pláč. Cesta autobusem monotónně ubíhala a zvuk motoru doplňoval tichý smích bavících se pasažérů. Zastávka v půlce cesty přišla vhod bolavým zádkům i plným útrobbám. Zpátky do autobusu a další cesta. Stromy za okny autobusu se pomalu rozmazávají, všechno tichne, oči se zavírají... Praha!!!

Skrz zalepené oči spatřím Barrandov, který se za okny jen míhne a už se stromy změnilly v budovy, domečky v paneláky a mouchy v auta, protože těch tu bylo opravdu pozeňnaně. Samozřejmě, že se exkurzi Střední lesnické školy z Písku nikdo neuhne. Po překonání dopravních i lidských překážek jsme konečně stanuli před Národní galerií. Tato majestátní budova s největší sbírkou výtvarného umění v ČR byla sice nádherná, ale viděli jsme ji moc brzy, takže jsme asi tři čtvrtě hodiny čekali na správný a námi předem určený čas, než nás ti milí lidičkové vpustili dovnitř.

Hned v úvodní hale si nás dvojice průvodců rozdělila na dvě poloviny. Jedna polovina šla prováďet fiktivní dražbu (bohužel také s fiktivními penězi), zatímco druhá byla provedena průřezem výtvarného umění České republiky. Viděli jsme několik sálů od realismu, přes abstrakci, ke kubismu. Vše za odborného a zajímavého výkladu našeho průvodce. Měl o všem skvělý přehled a byl ochoten poslouchat naše otázky i naše připomínky.

Po ukončení prohlídky se zase čekalo, tentokrát na naši druhou, nikoli drahou, polovičku. Spolužáci se tak ztotožnili se svými rolemi v dražbě, že se jejich vzdělávací



hra o trochu protáhla. Po shledání s druhou půlkou a řádným slovním doprovodem jsme odesali ztracené a zadržené žáky a vyrazili každý za svým individuálním programem.

V určený čas jsme se všichni sešli na určeném místě. Tedy skoro všichni. Několik nejmenovaných expertů totiž hledalo Prašnou bránu na Karlově mostě, kterou tam samozřejmě v žádném případě nemohli najít, tudíž nenašli ani nás. Prostě se ztratili. Nakonec jsme se ale všichni, za notné pomoci největšího vynálezce moderní doby – mobilního telefonu, šťastně sešli.

Exkurze byla zakončena úžasným koncertem v jazzovém klubu Akord blues-rockovou kapelou Transeuro-pean Fingers. Pak již následovala více než veselá cesta zpět do našeho nejmilejšího města Písek.

Celou exkurzi nás prováděla dvojice kantorů pan PhDr. Libor Šimůnek a Ing. Václav Hrdina. Doufám, že nás čeká více takovýchto exkurzí, které mazaně spojují zápravu se vzděláním.

